

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 404 din 18 iunie 2012
Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 15 februarie 2011

în Cauza Geleri împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 33.118/05)

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 paragraful 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Geleri împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 25 ianuarie 2011,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 33.118/05 îndreptată împotriva României, prin care un cetățean turc, domnul Zeyneddin Geleri (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 1 septembrie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de Fikri Ergen, avocat în Bruxelles. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe. Informat cu privire la dreptul său de a lua parte la procedură (art. 36 paragraful 1 din Convenție și art. 44 din Regulament), guvernul turc nu a dorit să se prevaleze de dreptul său de a interveni în procedură.

3. La 16 aprilie 2009, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 paragraful 1 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele speței

4. Reclamantul s-a născut în 1973 și locuiește în Chișinău, în Moldova.

5. Reclamantul este cetățean turc de origine kurdă, cu domiciliul în București înainte de a fi expulzat. La 15 noiembrie 1993, acesta a fost înregistrat de Serviciul pentru Străini al Municipiului București care i-a prelungit dreptul de ședere de la 20 ianuarie 1994 până la 19 iulie 1994.

6. La 7 mai 1998, reclamantul a fost condamnat la 2 ani de închisoare cu executare de Judecătoria Focșani pentru nerespectarea normelor privind operațiunile de import și export, fals, fals privind identitatea și trecerea ilegală a frontierei. Astfel cum reiese din copia hotărârii definitive de condamnare, depusă la dosar de Guvern, pedeapsa pronunțată împotriva reclamantului a făcut obiectul grațierii, în ziua în care a fost pronunțată. 7. La 27 noiembrie 1998, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, reclamantul a obținut statutul de refugiat politic în România. Acest statut i-a fost acordat pentru o durată nelimitată, prin ordinul ministrului de interne din 15 octombrie 2001.

8. În 2003, acesta s-a căsătorit cu o cetățeană româncă. O copie a certificatului de căsătorie a fost depusă la dosar. La 25 ianuarie 2005, cuplul a avut o fiică. În afară de aceasta, reclamantul mai era asociat în două societăți comerciale.

9. Prin ordonanța din 21 februarie 2005, procurorul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București l-a declarat pe reclamant indezirabil și i-a interzis șederea în România pentru o perioadă de 10 ani, pe motiv că „indicii temeinice și grave indicau faptul că acesta desfășura activități de natură să pună în pericol siguranța națională”. Ultimul paragraf al ordonanței indica faptul că aceasta fusese comunicată reclamantului și pusă în aplicare de Autoritatea pentru străini, obligație care decurgea din art. 81 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

10. Această ordonanță a fost comunicată reclamantului la 23 februarie 2005. La această ultimă dată, la ora 18,45, a fost arestat și expulzat în Italia. Din elementele aflate la dosar reiese că reclamantul nu a fost reținut într-un centru de detenție temporară. Potrivit persoanei în cauză, înainte de expulzarea sa în Italia, agenții de poliție însărcinați cu executarea acestei măsuri l-au lovit și l-au rănit cu ocazia prinderii sale în vederea expulzării. Acesta afirmă că a fost lovit și rănit și, din această cauză, și-a pierdut cunoștința, trezindu-se doar la aeroportul din București. Reclamantul a aterizat la Verona. Ulterior, a plecat la Roma, unde a fost examinat de E.Z., medic în Asociația de combatere a torturii, *Medici contro la tortura*, care a întocmit un certificat constatator medical. O copie a certificatului medical a fost depusă la dosarul prezentei cauze.

11. Certificatul medical întocmit la 1 martie 2005 de medicul E.Z. a constatat rănilor reclamantului [excoriații, echimoze, contuzii, la nivelul capului (frunte), la nivelul toracelui (spate), precum și la nivelul abdominal și al mâinilor și picioarelor].

12. La 28 februarie 2005, avocatul reclamantului a depus în fața Curții de Apel București o contestație împotriva ordonanței din 21 februarie 2005. Acesta solicita suspendarea executării măsurii; denunța, printre altele, nemotivarea măsurii luate împotriva clientului său; de asemenea, sublinia că reclamantul trăia de mult timp în România, era căsătorit cu o cetățeană româncă, aceștia aveau un copil și nu săvârșise nicio infracțiune împotriva securității statului. Acesta preciza că clientul său era asociat în două societăți comerciale.

13. Avocatul Autorității pentru străini a răspuns că autoritățile nu aveau nicio obligație de motivare a unei asemenea măsuri, din moment ce motivele intrau sub incidența securității naționale. În afară de aceasta, avocatul reclamantului a imputat autorităților condițiile de înbarcare a reclamantului pentru Italia, în special loviturile și rănilor primite din partea

agenților de poliție. În cadrul procedurii desfășurate în fața curții de apel, avocatul reclamantului a depus în acest sens copia certificatului medical întocmit la 1 martie 2005.

14. Prin hotărârea din 3 martie 2005, Curtea de Apel București a respins contestația reclamantului ca fiind nefondată, cu următoarea motivație:

„[...] Declararea ca indezirabil, în sensul art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, constituie o măsură administrativă, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară ori există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică.

În consecință, după ce a analizat cererea formulată la 21 ianuarie 2005 de Serviciul Român de Informații, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a emis ordonanța [...], reclamantul fiind informat cu privire la aceasta [...].

Prin urmare, expulzarea străinului Geleri Zeyneddin în Italia a fost efectuată în mod legal, în conformitate cu ordonanța parchetului, la cererea Serviciului Român de Informații.

În ceea ce privește temeinicia și legalitatea ordonanței, act administrativ unilateral, trebuie reținut că, în temeiul art. 83 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, datele și informațiile care stau la baza deciziei prin care un străin este declarat indezirabil din rațiuni de siguranță națională nu pot, fără nicio excepție, să fie aduse - în mod direct sau indirect - la cunoștința persoanei în cauză, deoarece aceste informații sunt informații secrete, în temeiul Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.

După ce a examinat constituționalitatea art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, Curtea Constituțională a hotărât, prin Decizia nr. 342 din 16 septembrie 2003, că dispozițiile conținute de acest articol erau conforme cu Constituția în vigoare la momentul faptelor și că principiul accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu a fost încălcat, deoarece pentru persoana în cauză a fost deschisă calea acțiunii în justiție împotriva măsurii dispuse de procuror.

[...] cererea reclamantului de anulare a ordonanței [...] nu poate să fie decât respinsă, din următoarele motive:

În temeiul art. 85 alin. (2) din Ordonanța nr. 194/2002, exercitarea căii de atac nu are efect suspensiv de executare a ordonanței de declarare ca indezirabil a străinului.

O cerere de suspendare a acestei măsuri [...] trebuie respinsă, deoarece a rămas fără obiect întrucât cererea principală a fost examinată cu celeritate - la 3 zile de la primirea acesteia [...]

În orice caz, ordonanța a fost deja executată în temeiul alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, astfel cum a fost modificată la 27 noiembrie 2004, străinul fiind expulzat în Italia.

[...] instanța respinge argumentele reclamantului privind neluarea în custodie publică de către autorități, prevăzută la art. 87 din ordonanța menționată, deoarece instanța a constatat legalitatea și temeinicia ordonanței parchetului, legea-cadru care conferă prioritate intereselor siguranței naționale, fiind respectată în speță.

În conformitate cu art. 93 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 482/2004, atâta timp cât ordonanța procurorului nu prevede luarea în custodie publică de către autorități, această măsură este considerată ca fiind inoportună în raport cu art. 83 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 482/2004.

De asemenea, instanța respinge motivele întemeiate pe art. 134 alin. (1) lit. b), interpretat în lumina art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, deoarece în speță este vorba de o situație care, din rațiuni de siguranță națională sau de ordine publică, impune expulzarea reclamantului, calitatea sa de refugiat fără limită de timp neconstituind un obstacol în calea adoptării măsurii pentru declararea sa ca indezirabil.

Motivele privind integrarea socioeconomică a reclamantului, în măsura în care acesta nu își respectase obligațiile în calitate de străin, în conformitate cu art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, modificată, nu au nicio relevanță.

Astfel cum reiese din documentul nr. [...] și dintr-un proces-verbal de verificare, acțiunea penală a fost declanșată împotriva străinului la 20 ianuarie 1997, pentru identitate falsă; într-adevăr, la data intrării pe teritoriul românesc, acesta s-a identificat ca Sayrah Meyreddin, apoi a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea de 2 ani cu executare, iar ulterior a beneficiat de o grațiere în temeiul Legii nr. 137/1997 [...]

Din aceste motive, Curtea respinge ca nefondată contestația reclamantului și confirmă ordonanța nr. 498/II-05/2005 din 21 februarie 2005 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.”

15. Potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, această hotărâre este definitivă.

16. Din copia unei scrisori trimise la 9 octombrie 2009 din partea Ministerului de Interne agentului guvernamental român reiese că, la 19 aprilie 2005, Oficiul Național pentru Refugiați a anulat statutul de refugiat al reclamantului.

17. Reclamantul a introdus o nouă contestație împotriva ordonanței pronunțate la 21 februarie 2005. De această dată a solicitat anularea ordonanței parchetului invocând statutul său de refugiat și a solicitat Curții de Apel București să îi confirme statutul de refugiat care îi fusese acordat în 1998.

18. Prin hotărârea din 14 februarie 2006, Curtea de Apel București a admis o excepție invocată de Ministerul de Interne și a respins acțiunea reclamantului invocând autoritatea de lucru judecat. Cu privire la capătul de cerere referitor la statutul de refugiat al reclamantului, curtea de apel a hotărât că, atâta timp cât măsura de retragere a statutului de refugiat nu era anulată pe cale judiciară, era imposibil să li se dispună autorităților menținerea acestei măsuri. Această hotărâre a fost confirmată prin hotărârea din 7 decembrie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu aceeași motivare.

II. Dreptul și practica interne relevante

A. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări de Legea nr. 357/2003 și modificată și completată de Legea nr. 482/2004

„ARTICOLUL 81

Aducerea la cunoștința străinului a dispoziției de părăsire a teritoriului

(1) Aducerea la cunoștința străinului a dispoziției de părăsire a teritoriului României se realizează de către Autoritatea pentru străini ori de formațiunile sale teritoriale.

(2) Dispoziția de părăsire a teritoriului se redactează în două exemplare, în limba română și într-o limbă de circulație internațională.

(3) Atunci când străinul este prezent, un exemplar al dispoziției de părăsire a teritoriului se înmânează acestuia, sub semnătură [...].

(4) Dacă străinul nu este prezent, comunicarea se realizează astfel: **a)** prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care străinul a declarat că locuiește; **b)** prin afișare la sediul Autorității pentru străini și al formațiunii teritoriale, în cazul în care nu se cunoaște adresa la care locuiește străinul. [...]

ARTICOLUL 83

Declararea ca indezirabil

(1) Declararea ca indezirabil constituie o măsură administrativă de autoritate, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară ori există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de către procurorul anume desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, la propunerea Autorității pentru străini sau a altor instituții cu competențe în domeniul ordinii publice și siguranței naționale care dețin date sau indicii temeinice în sensul celor prevăzute la alin. (1).

(3) Procurorul se pronunță, prin ordonanță motivată, în termen de 5 zile de la primirea propunerii formulate în condițiile alin. (2) și, în cazul aprobării acesteia, transmite ordonanța de declarare ca indezirabil la Autoritatea pentru străini pentru a fi pusă în executare. Atunci când declararea străinului ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de siguranță națională, în conținutul ordonanței nu vor fi menționate motivele care stau la baza acestei decizii.

(4) Dreptul de ședere al străinului încetează de drept de la data emiterii ordonanței de declarare ca indezirabil.⁽⁴¹⁾ Punerea în executare a ordonanței de declarare ca indezirabil se realizează prin escortarea străinului până la frontieră sau în țara de origine, de către personalul specializat al Autorității pentru străini.

(5) Perioada pentru care un străin poate fi declarat indezirabil este de la 5 la 15 ani [...].

ARTICOLUL 84

Aducerea la cunoștința străinului a măsurii de declarare ca indezirabil

(1) Ordonanța de declarare ca indezirabil se aduce la cunoștința străinului de către Autoritatea pentru străini, în condițiile prevăzute la art. 81.

(2) Comunicarea datelor și informațiilor care constituie motivele ce au stat la baza deciziei de declarare ca indezirabil pentru rațiuni de siguranță națională se poate face numai în condițiile stabilite și către destinatarii în mod expres prevăzuți de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate. Asemenea date și informații nu pot fi, sub nicio formă, direct sau indirect, aduse la cunoștința străinului declarat indezirabil.

ARTICOLUL 85

Contestarea ordonanței de declarare ca indezirabil a străinului

(1) Ordonanța de declarare ca indezirabil poate fi atacată de străinul împotriva căruia a fost dispusă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării, la Curtea de Apel București. [...] Hotărârea este definitivă și irevocabilă.

(2) Exercitarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv de executare a ordonanței [...].”

B. Decizia nr. 342 din 16 septembrie 2003 a Curții Constituționale

19. Într-o cauză similară celei a reclamantului, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la compatibilitatea art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 cu principiile constituționale ale nediscriminării, accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil. În această cauză, excepția de neconstituționalitate fusese invocată de un străin în cadrul contestării ordonanței parchetului prin care a fost declarat indezirabil pe motiv că „există suficiente indicii temeinice că acesta desfășoară activități de natură să pună în pericol siguranța națională”.

Curtea Constituțională a considerat că articolul citat anterior era conform cu Constituția, din următoarele motive:

„[...] situația străinilor declarați indezirabili în scopul apărării siguranței naționale și protejării informațiilor clasificate este diferită de cea a celorlalți cetățeni străini, ceea ce poate determina legiuitorul să stabilească drepturi diferite pentru aceste două categorii de cetățeni străini, fără ca prin aceasta să se încalce principiul egalității. Diferența reală care rezultă din cele două situații justifică existența unor reguli distincte.

Totodată Curtea constată că interdicția stabilită de legiuitor pentru cetățenii străini declarați indezirabili, de a nu li se aduce la cunoștință datele și informațiile pe baza cărora s-a luat o astfel de decizie, este în concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 31 alin. (3), potrivit cărora «Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze [...] siguranța națională». [...]

Dispozițiile art. 84 alin. (2) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu încalcă principiul accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, deoarece, conform art. 85 alin. (1), împotriva măsurii dispuse de procuror de declarare ca indezirabil este deschisă calea acțiunii în justiție.

Curtea nu poate reține nici [critica] [referitoare] la independența judecătorilor [curții de apel], deoarece aceștia trebuie să respecte legea care dă prioritate intereselor privind siguranța națională a României. Instanța urmează să soluționeze contestația în conformitate cu prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 194/2002 cu privire la regimul străinilor în România, verificând legalitatea și temeinicia ordonanței în condițiile și în limitele acesteia.

Referitor la prevederile cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 6 pct. 1), [...], Curtea reține că textul legal criticat nu oprește părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărute și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat (prin Hotărârea din 5 octombrie 2000, pronunțată în cauza Maaouia contra Franței) că «deciziile privind intrarea, șederea și expulzarea străinilor nu privesc drepturile și obligațiile civile ale reclamantului și nici acuzații de natură penală, în sensul art. 6 pct. 1 din Convenție. [...] »

C. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor se citesc după cum urmează:

ARTICOLUL 283

Conținutul plângerii

„Plângerea trebuie să cuprindă descrierea faptei, indicarea autorului, arătarea mijloacelor de probă, indicarea adresei părților și a martorilor, precizarea dacă persoana vătămată se constituie parte civilă și, atunci când este cazul, indicarea persoanei responsabile civilmente.”

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

20. Reclamantul pretinde că măsura de expulzare al cărei obiect l-a făcut, precum și interdicția de ședere pe o perioadă de 10 ani, pronunțată împotriva sa, aduc atingere dreptului său la respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8 din Convenție, redactat astfel:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și a corespondenței sale.

2. Nu este admisă ingerința unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât dacă aceasta este prevăzută de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

21. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 paragraful 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. *Cu privire la fond*

1. Argumentele părților

22. Guvernul nu contestă că măsura de expulzare a reclamantului poate fi analizată din perspectiva art. 8 din Convenție în ceea ce privește dreptul la respectarea vieții de familie a reclamantului, dar apreciază că ingerința era prevăzută de lege, și anume de art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, avea un scop legitim, și anume menținerea siguranței naționale, și era necesară într-o societate democratică. În acest sens invocă Hotărârea *Boughanemi împotriva Franței*, 24 aprilie 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996-II.

23. Guvernul subliniază că nu există nicio obligație generală impusă statelor de a nu expulza străinii extrem de periculoși pentru siguranța și ordinea publică națională, chiar și în prezența unei posibile ingerințe în viața privată a acestora. Acesta susține că reclamantul trăise în România doar timp de 7 ani înainte de expulzare și invocă jurisprudența *Brahimi* în care expulzarea unui reclamant care trăise timp de 8 ani în Franța fusese considerată compatibilă cu garanțiile art. 8 din Convenție (*Brahimi împotriva Franței*, nr. 64.357/01, 19 iunie 2003). În cele din urmă, Guvernul insistă asupra criteriului privind durata șederii reclamantului și invocă condamnarea reclamantului pentru infracțiuni săvârșite pe teritoriul românesc, ca motiv principal al expulzării sale.

24. Reclamantul contestă argumentul Guvernului. Acesta afirmă că situația în speță este similară cu cea a reclamanților în cauzele *Lupșa împotriva României* (nr. 10.337/04, 8 iunie 2006) și *Kaya împotriva României* (nr. 33.970/05, 12 octombrie 2006). Potrivit acestuia, în prezenta cauză, Curtea de Apel București a încercat să confere un aspect formal de legalitate hotărârii din 3 martie 2005, referindu-se la urmărirea penală declanșată împotriva sa în 1997 pentru fals de identitate. Or, reclamantul precizează că această procedură se referea la caracterul clandestin al situației sale și că respectiva condamnare la o pedeapsă privativă de libertate a fost urmată de o grațiere. În plus, statul român i-a acordat ulterior statutul de refugiat, mai întâi cu titlu temporar (prin decizia din 27 noiembrie 1998) și apoi cu titlu definitiv (la 15 octombrie 2001). Prin urmare, reclamantul subliniază că, deși curtea de apel s-a întemeiat, în motivarea hotărârii sale pronunțate în 2005, pe condamnarea penală din 1998, faptele de la baza acestei condamnări nu erau de natură să aducă atingere siguranței naționale a statului român.

2. Motivarea Curții

a) Cu privire la existența unei ingerințe în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private și de familie

25. Curtea reamintește că, potrivit unui principiu de drept internațional consacrat, statele au dreptul, fără a aduce atingere angajamentelor care decurg pentru acestea din tratate, de a controla intrarea neresortisanților pe teritoriul lor (a se vedea, printre multe altele, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 28 mai 1985, pct. 67, seria A nr. 94, și *Boujlifa împotriva Franței*, 21 octombrie 1997, pct. 42, Culegere 1997-VI). Cu toate acestea, în măsura în care ar aduce atingere unui drept protejat de art. 8 paragraful 1, deciziile lor în domeniu trebuie să se dovedească necesare într-o societate democratică, adică să fie justificate printr-o necesitate socială imperioasă și, în special, proporționale cu scopul legitim urmărit [*Dalia împotriva Franței*, 19 februarie 1998, pct. 52, Culegere 1998-I, *Mehemi împotriva Franței*, 26 septembrie 1997, pct. 34, Culegere 1997-VI, *Boultif*, citată anterior, pct. 46, *Slivenko împotriva Letoniei* (GC), nr. 48.321/99, pct. 113, CEDO 2003-X, și *Üner împotriva Olandei* (GC), nr. 46.410/99, pct. 54, CEDO 2006-XII].

26. Chiar dacă, în aceste condiții, art. 8 din Convenție nu conferă unei anumite categorii de străini un drept absolut de a nu fi expulzați, jurisprudența Curții demonstrează pe larg că există circumstanțe în care expulzarea unui străin implică încălcarea acestei dispoziții (a se vedea, de exemplu, hotărârile *Moustaquim împotriva Belgiei*, 18 februarie 1991, pct. 49, seria A nr. 193, și *Boultif*, citată anterior; și, de asemenea, *Amrollahi împotriva Danemarcei*, nr. 56.811/00, 11 iulie 2002, *Yilmaz împotriva Germaniei*, nr. 52.853/99, 17 aprilie 2003, și *Keles împotriva Germaniei*, nr. 32.231/02, 27 octombrie 2005). În Cauza *Boultif*, citată anterior, Curtea a enumerat criteriile care trebuiau utilizate pentru a aprecia dacă o măsură de expulzare era necesară într-o societate democratică și proporțională cu scopul legitim urmărit. Aceste criterii, reproduse la pct. 40 din hotărârea camerei, sunt următoarele:

- natura și gravitatea infracțiunii săvârșite de reclamant;
- durata șederii persoanei în cauză în țara din care trebuie expulzat;
- perioada de timp care s-a scurs de la infracțiune, precum și conduita reclamantului în această perioadă;
- naționalitatea diverselor persoane în cauză;
- situația familială a reclamantului, în special, după caz, durata căsătoriei acestuia, precum și alți factori care dovedesc caracterul efectiv al unei vieți de familie în cadrul unui cuplu;
- chestiunea dacă soțul sau soția avea cunoștință de infracțiune la momentul întemeierii unei familii;
- chestiunea dacă au rezultat copii din căsătorie și, în acest caz, vârsta acestora; și
- gravitatea dificultăților cu care soțul sau soția riscă să se confrunte în țara în care reclamantul trebuie expulzat.

27. În speță, Curtea subliniază că reclamantul a fost condamnat în 1998, și anume cu mai mult de 7 ani înainte de expulzarea sa, pentru infracțiuni de fals și uz de fals, fals privind identitatea și nerespectarea normelor privind operațiuni de export și import, și că această condamnare a fost urmată de o grațiere. De asemenea, aceasta subliniază că reclamantul avusese drept legal de ședere pe teritoriul românesc din 1998, în baza statutului său de refugiat, că era acționar la două societăți comerciale și că se căsătorise cu o cetățeană româncă împreună cu care avea un copil.

28. Ținând seama de aceste circumstanțe specifice, Curtea concluzionează că măsurile în litigiu au adus atingere atât „vieții private“ a reclamantului, cât și „vieții de familie“ a acestuia.

29. O astfel de ingerință încalcă art. 8 din Convenție, cu excepția cazului în care aceasta se poate justifica din perspectiva paragrafului 2 al acestui articol, și anume dacă este „prevăzută de lege“, urmărește un scop legitim sau scopuri legitime enumerate în această dispoziție și este „necesară într-o societate democratică“ pentru atingerea acestora.

b) Cu privire la justificarea ingerinței

30. Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale constante, formularea „prevăzută de lege“ urmărește mai întâi ca măsura incriminată să aibă un temei în dreptul intern, însă are legătură și cu calitatea legii în cauză: acești termeni impun accesibilitatea acesteia pentru persoanele în cauză și o formulare destul de precisă pentru a le permite, recurgând, la nevoie, la o bună consiliere, să prevadă, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune [a se vedea *Maestri împotriva Italiei* (GC), nr. 39748/98, pct. 30, CEDO 2004-I].

31. În cauzele *Lupsa și Kaya*, citate anterior, Curtea a hotărât că art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 - text legal care a reprezentat temeiul expulzării și al interdicției de ședere a reclamantului - răspundea criteriului accesibilității, dar ridica probleme în ceea ce privește previzibilitatea. Înainte de a constata încălcarea art. 8 din Convenție, Curtea a hotărât că, în speță, curtea de apel se limitase la o examinare pur formală a

ordonanței parchetului, fără să treacă de afirmațiile acestuia pentru a verifica dacă reclamantul prezenta într-adevăr un pericol pentru siguranța națională sau pentru ordinea publică. În cele două cauze citate anterior, Curtea a constatat că ingerința în viața privată a reclamantilor nu era prevăzută de „o lege” care să răspundă cerințelor Convenției, întrucât reclamantul nu a beneficiat, nici în fața autorităților administrative, nici în fața curții de apel, de nivelul minim de protecție împotriva caracterului arbitrar al autorităților.

32. În speță, ca în cauzele citate anterior, printr-o ordonanță a parchetului, reclamantul a fost declarat indezirabil pe teritoriul României, i s-a interzis șederea pentru o perioadă determinată și a fost expulzat pe motiv că Serviciul Român de Informații avea „informații suficiente și grave conform cărora desfășura activități de natură să pună în pericol siguranța națională”. În urma contestației reclamantului, ordonanța parchetului a fost confirmată prin hotărârea Curții de Apel București. În ceea ce privește afirmația Guvernului potrivit căreia motivul principal al expulzării reclamantului era săvârșirea mai multor infracțiuni pe teritoriul României, Curtea constată că, astfel cum reiese din ordonanța din 21 februarie 2005, singurul motiv invocat de procurorul de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București pentru a justifica expulzarea și interdicția de acces pe teritoriul românesc al reclamantului era pericolul pe care acesta din urmă îl reprezenta pentru siguranța națională. În acest context, Curtea concluzionează, în mod contrar afirmațiilor Guvernului pârât, că argumentul potrivit căruia condamnarea reclamantului reprezenta motivul expulzării acestuia nu poate fi reținut.

33. Desigur, este adevărat că noțiunea de „siguranță națională” nu poate face obiectul unei definiții exhaustive, putând avea un sens larg, cu o mare marjă de apreciere lăsată la dispoziția executivului (a se vedea *Hewitt și Harman împotriva Regatului Unit*, nr. 20.317/92, decizia Comisiei, 1 septembrie 1993, nepublicată, și *Christie împotriva Regatului Unit*, nr. 21.482/93, decizia Comisiei, 27 iunie 1994, Decizii și rapoarte 78-A, p. 119 și 134). Totuși, aceasta nu poate depăși limitele sensului propriu al termenului (a se vedea *Asociația pentru integrare și drepturile omului și Ekimdzhiiev împotriva Bulgariei*, nr. 62.540/00, pct. 84, 28 iunie 2007). Presupunând că motivul invocat de Guvern se află, de asemenea, la baza măsurii adoptate împotriva reclamantului, Curtea nu înțelege cum este posibil ca infracțiunile de fals și uz de fals, declararea unei identități false și nerespectarea normelor de export și import, săvârșite de reclamant în 1997 și urmate de o grațiere, să aducă atingere, 6 ani mai târziu, în 2005, siguranței naționale și interesului public, astfel încât să justifice luarea unei asemenea măsuri împotriva sa (a se vedea, *mutatis mutandis*, *C.G. împotriva Bulgariei*, nr. 1.365/07, pct. 43, 24 iulie 2008).

34. În orice caz, înainte de orice analiză pentru a verifica dacă măsura era „necesară într-o societate democratică” (a se vedea, în acest sens, criteriile definite în Hotărârea Boulif, citată anterior, și revizuite în Cauza *Üner*, citată anterior, pct. 54-58), Curtea reamintește principiul în temeiul căruia orice persoană care face obiectul unei măsuri întemeiate pe motive de siguranță națională trebuie să aibă garanții împotriva caracterului arbitrar. Aceasta trebuie, mai ales, să aibă posibilitatea de a solicita controlul măsurii în litigiu de către un organ independent și imparțial, competent să analizeze toate problemele pertinente de fapt și de drept, pentru a se pronunța cu privire la legalitatea măsurii și pentru a sancționa un eventual abuz al autorităților. În fața acestui organ de control, persoana în cauză trebuie să beneficieze de o procedură contradictorie pentru a-și putea prezenta punctul de vedere și a contesta argumentele autorităților (*Al-Nashif împotriva Bulgariei*, nr. 50.963/99, pct. 123-124, 20 iunie 2002).

35. În prezenta cauză, ca și în Cauza *Lupșa*, citată anterior, Curtea de Apel București s-a limitat la o examinare pur formală a ordonanței parchetului. În plus, nicio precizare cu privire la faptele imputate reclamantului nu a fost oferită curții de apel, astfel încât aceasta din urmă nu a putut să treacă de afirmațiile parchetului pentru a verifica dacă reclamantul prezenta într-adevăr un pericol pentru siguranța națională sau pentru ordinea publică.

36. Prin urmare, întrucât reclamantul nu a beneficiat, nici în fața autorităților administrative, nici în fața curții de apel, de nivelul minim de protecție împotriva caracterului arbitrar al autorităților, Curtea constată că ingerința în viața privată a acestuia nu era prevăzută de „o lege” care să răspundă cerințelor Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Al-Nashif*, citată anterior, pct. 128).

37. Având în vedere această constatare, Curtea apreciază că nu este necesar să fie continuată examinarea capătului de cerere al reclamantului pentru a descoperi dacă ingerința urmărea un „scop legitim” și era „necesară într-o societate democratică”.

Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție

38. Reclamantul denunță o încălcare a garanțiilor procedurale în cazul expulzării. Acesta invocă art. 1 din Protocolul nr. 7, care se citește după cum urmează:

„1. Un străin care își are reședința în mod legal pe teritoriul unui stat nu poate fi expulzat decât în temeiul executării unei hotărâri luate conform legii, iar el trebuie să poată:

a. să prezinte motivele care pledează împotriva expulzării sale;

b. să ceară examinarea cazului său; și

c. să ceară să fie reprezentat în acest scop în fața autorităților competente sau a uneia ori a mai multor persoane desemnate de către această autoritate.

2. Un străin poate fi expulzat înainte de exercitarea drepturilor enumerate în paragrafele articolului precedent atunci când expulzarea este necesară în interesul ordinii publice sau se întemeiază pe motive de securitate națională.

A. Cu privire la admisibilitate

39. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 paragraful 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

40. Guvernul nu contestă aplicabilitatea, în speță, a art. 1 din Protocolul nr. 7, dar consideră că motive de securitate națională impuneau măsuri urgente. Prin urmare, acesta apreciază că expulzarea reclamantului era justificată din perspectiva paragrafului 2.

41. De asemenea, Guvernul susține că, deși a fost expulzat, reclamantul a beneficiat de aceste garanții procedurale în fața unei instanțe. În această privință, expune că reclamantul a fost reprezentat de avocatul său, care a putut invoca în fața curții de apel motivele care militau împotriva expulzării sale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Mezghiche împotriva Franței*, nr. 33.438/96, decizia Comisiei din 9 aprilie 1997). În cele din urmă, Guvernul afirmă că prezenta cauză este diferită de Cauza *Lupșa*, citată anterior, în măsura în care reclamantul în speță a fost condamnat pentru mai multe infracțiuni săvârșite pe teritoriul românesc, o măsură de grațiere neavând nicio incidență asupra răspunderii penale a persoanei condamnate, ci numai asupra executării pedepsei.

42. Reclamantul invocă *mutatis mutandis* Cauza *Kaya*, citată anterior, și consideră că situația în speță este similară.

43. În speță, Curtea ia act de faptul că reclamantul locuia în mod legal pe teritoriul României la momentul expulzării. Prin urmare, deși a fost expulzat din motive de securitate națională, caz autorizat de art. 1 paragraful 2 din Protocolul nr. 7, acesta avea dreptul să se prevaleze de garanțiile enunțate la paragraful 1 al acestei dispoziții (a se vedea raportul explicativ care însoțește Protocolul nr. 7).

44. Curtea evidențiază că prima garanție acordată persoanelor vizate de acest articol prevede că acestea nu pot fi expulzate decât „în temeiul executării unei hotărâri luate conform legii”. Întrucât cuvântul „lege” desemnează legislația națională, trimiterea la aceasta vizează, după exemplul tuturor dispozițiilor Convenției, nu doar existența unei baze în dreptul intern, ci și calitatea legii: aceasta impune accesibilitatea și previzibilitatea acesteia, precum și o

anumită protecție împotriva atingerilor arbitrare aduse de puterea publică drepturilor garantate de Convenție.

45. În această privință, Curtea reamintește că, la examinarea capătului de cerere întemeiat pe art. 8 din Convenție, a concluzionat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, care constituia baza legală a expulzării reclamantului, nu îi oferise garanții minime împotriva caracterului arbitrar al autorităților (*supra*, pct. 35).

46. În afară de aceasta, Curtea subliniază că, printr-o ordonanță a parchetului, reclamantul a fost declarat indezirabil pe teritoriul României, i s-a interzis accesul pe teritoriul românesc și a fost expulzat pe motiv că Serviciul Român de Informații avea „informații suficiente și grave conform cărora desfășura activități de natură să pună în pericol securitatea națională”, fără alte precizări. De asemenea, Curtea observă că reclamantul a primit o copie a ordonanței parchetului în ziua expulzării sale în Italia. Totuși, Curtea observă că respectiva comunicare trimisă reclamantului nu conținea nicio trimitere la faptele imputate și avea un caracter pur formal (*supra*, pct. 9). Prin urmare, Curtea poate doar să constate că autoritățile nu i-au oferit reclamantului niciun indiciu privind faptele care îi erau imputate.

47. În consecință, deși expulzarea reclamantului a avut loc în temeiul executării unei hotărâri luate conform legii, Curtea apreciază că autoritățile interne nu au respectat garanțiile de care reclamantul trebuia să beneficieze în temeiul art. 1 paragraful 1 lit. a) și b) din Protocolul nr. 7.

48. Curtea reamintește că orice dispoziție a Convenției sau a protocoalelor sale trebuie să fie interpretată astfel încât să garanteze drepturi concrete și efective, și nu teoretice și iluzorii, și consideră, având în vedere controlul pur formal exercitat de curtea de apel în speță, că reclamantul nu a putut cu adevărat să solicite examinarea cazului său și nici să invoce motivele ce pledau împotriva expulzării sale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Lupșa*, pct. 60, și *Kaya*, pct. 60, hotărâri citate anterior).

Prin urmare, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 7.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

49. Reclamantul se plânde că a fost supus unor rele tratamente din partea agenților de poliție la momentul expulzării sale în Italia. Art. 3 din Convenție este redactat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

Cu privire la admisibilitate

50. Guvernul invocă neepuizarea căilor de recurs interne și afirmă că reclamantul ar fi putut depune plângere penală pentru lovire, abuz în serviciu și rele tratamente.

51. Reclamantul contestă argumentul Guvernului. Potrivit acestuia, raportul medical întocmit, la 1 martie 2005, de un medic din cadrul unui cabinet medical specializat în vătămări corporale a stabilit fără ambiguitate existența unor multiple leziuni și echimoze pe față (în regiunea frontală, orbitală și zigomatică), pe torace, abdomen, mâini, genunchi și tibii. Potrivit reclamantului, niciun element care să poată pune la îndoială existența acestor leziuni nu a fost prezentat de Guvern. Acesta afirmă că respectivele tratamente inumane și degradante i-au fost aplicate ca urmare a refuzului său de a semna notificarea măsurii de expulzare. Cu privire la termenul invocat de Guvernul pârât înainte de întocmirea certificatului medical, reclamantul pretinde că a fost abandonat de agenții de poliție în aeroportul din Verona după expulzarea sa din România și că a trebuit să efectueze o călătorie până la Roma pentru a consulta un medic.

52. Reclamantul face trimitere la jurisprudența Curții în ceea ce privește sarcina probei în cazul unor tratamente contrare art. 3 din Convenție și afirmă că existența unor certificate medicale care conțin informații precise și concordante, precum și absența unei explicații plauzibile din partea statului privind originea rănilor permit să se constate existența unor

vătămări cauzate de agenții statului [a se vedea *Selmouni împotriva Franței*, (GC), nr. 25.803/94, pct. 87, CEDO 1999-V].

53. Cu privire la neepuizarea căilor de recurs interne, reclamantul afirmă că la 28 februarie 2005 a depus o plângere penală prin care denunța relele tratamente suferite în ziua expulzării, în fața Curții de Apel București, la momentul contestației împotriva ordonanței de expulzare. În ziua ședinței, avocatul său depusese o copie a certificatului medical întocmit de medicul italian E.Z., în care erau atestate leziuni suferite de reclamant, dar această cerere a rămas fără rezultat, întrucât Curtea de Apel București nu a făcut nicio referire la această situație în motivarea hotărârii sale din 3 martie 2005. La aceasta s-ar adăuga și situația dificilă în care se afla reclamantul, fiind expulzat chiar în ziua în care a fost agresat, neavând, prin urmare, nicio posibilitate reală, pe teritoriul românesc, de a solicita identificarea, constatarea și pedepsirea persoanelor răspunzătoare pentru agresiunea suferită la 23 februarie 2005.

54. Curtea reamintește că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, art. 35 paragraful 1 din Convenție le impune reclamanților epuizarea căilor de recurs disponibile în mod normal și suficiente în ordinea juridică internă pentru a le permite obținerea unei reparații pentru încălcările pretinse. Totuși, aceasta subliniază că trebuie să aplice respectiva regulă ținând seama în mod corespunzător de context, cu o anumită flexibilitate și fără un formalism excesiv. Acest lucru înseamnă că, în special, Curtea trebuie să analizeze în mod realist nu doar acțiunile prevăzute în teorie în sistemul juridic al părții contractante în cauză, ci și situația personală a reclamanților (*Selmouni împotriva Franței*, citată anterior, pct. 77).

55. Curtea observă că, la ședința care s-a desfășurat la 28 februarie 2005 în fața Curții de Apel București, avocatul reclamantului a denunțat condițiile în care clientul său fusese expulzat la 23 februarie 2005, în Italia, în special loviturile și rănila despre care se pretinde că au fost cauzate de agenții de poliție, și a depus o copie a certificatului medical întocmit în Italia de medicul E.Z. De asemenea, Curtea constată că hotărârea Curții de Apel București nu a făcut nicio referire la situația denunțată de avocatul reclamantului.

56. În această privință, Curtea constată că avocatul reclamantului doar a depus copia certificatului medical și a prezentat, cu această ocazie, condițiile în care reclamantul fusese expulzat. Curtea are îndoieli cu privire la îndeplinirea în speță a condițiilor prevăzute la art. 283 din Codul de procedură penală, în ceea ce privește conținutul plângerii penale. De altfel, niciun element din dosar nu indică dorința reclamantului de a urmări în instanță presupușii autori ai loviturilor și rănilor.

57. În ceea ce privește competența de atribuire, Curtea constată că, fiind vorba în speță de o acuzație privind lovituri și răni, instituția competentă, în conformitate cu art. 25 din Codul de procedură penală, astfel cum era redactat la momentul faptelor, era judecătoria, și nu Curtea de Apel București, sesizată cu acțiunea în contencios a reclamantului. În consecință, Curtea consideră că simpla depunere a certificatului medical, prin avocatul reclamantului, în cadrul procedurii în contencios, desfășurată în fața Curții de Apel București, nu constituie plângere penală în sensul art. 283 din Codul de procedură penală. Curtea este conștientă de situația dificilă în care se afla reclamantul, dar observă că acesta avea în continuare posibilitatea, prin intermediul avocatului său, ca în cazul contestării măsurii de expulzare, să sesizeze instituția competentă cu o plângere penală pentru loviri și alte violențe, chiar și după respingerea acțiunii în contencios.

58. Prin urmare, Curtea decide să admită excepția formulată de Guvern și să respingă acest capăt de cerere pentru neepuizarea căilor de recurs interne.

IV. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 paragraful 1 din Convenție

59. La 1 februarie 2010, și anume după comunicarea cererii către Guvernul României, reclamantul a invocat art. 6 paragraful 1 din Convenție și s-a plâns, de asemenea, de inequitatea procedurii administrative în urma căreia și-a pierdut, la 19 aprilie 2005, statutul de refugiat.

Cu privire la admisibilitate

60. Curtea observă că procedura pentru menținerea statutului de refugiat al reclamantului nu presupune contestarea drepturilor sau obligațiilor cu caracter civil și nu are legătură cu temeinicia unei acuzații în materie penală, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție [*Maaouia împotriva Franței* (GC), nr. 39.652/98, pct. 40, CEDO 2000-X].

61. Prin urmare, Curtea consideră că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției și trebuie respins în conformitate cu art. 35 paragrafele 3 și 4 din Convenție.

V. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

62. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Reclamantul solicită 26.378.183 euro (EUR) ca reparație pentru prejudiciul material cauzat de expulzarea sa și de imposibilitatea în care se află de a gestiona societatea comercială în care era asociat. În ceea ce privește relele tratamente suferite în ziua expulzării sale, reclamantul solicită 7.500 EUR. De asemenea, acesta solicită 10.000 EUR pentru cheltuielile suportate de familia sa pentru a-l vizita, după expulzarea sa, în Moldova. Cu titlu de prejudiciu moral, reclamantul solicită 100.000 EUR, ca urmare a consecințelor negative pe care le-a avut expulzarea sa asupra vieții sale private și de familie.

64. Guvernul contestă aceste pretenții și susține că nu există nicio legătură directă între încălcările pretinse și prejudiciul invocat. Acesta solicită Curții să aplice jurisprudența *Lupșa împotriva României*, citată anterior, pct. 70-72, și *Irinel Popa împotriva României* (nr. 6.289/03, 6.297/03 și 9.115/03, pct. 57-58, 1 decembrie 2009). În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul afirmă că simpla constatare a unei încălcări ar putea reprezenta, în sine, o reparație suficientă cu acest titlu.

65. Curtea subliniază mai întâi că nu poate face speculații cu privire la evoluția economică pe care ar fi putut-o cunoaște societatea comercială fondată de reclamant în cazul în care acesta din urmă nu ar fi fost expulzat.

66. Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamantul a suferit în mod incontestabil un prejudiciu moral din cauza încălcărilor constatate.

67. Având în vedere toate elementele aflate în posesia sa și pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea decide să acorde reclamantului 13.000 EUR pentru toate prejudiciile.

B. Cheltuieli de judecată

68. De asemenea, reclamantul solicită 127.360,55 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne și pentru cele efectuate în fața Curții. Acesta depune la dosar copii ale cheltuielilor de transport din perioada 27 martie 2007-11 decembrie 2009, pentru deplasarea avocatului său de la Bruxelles la București, în valoare de 1.155,55 EUR, și copii ale facturilor privind cheltuielile cu corespondența în valoare de 163 EUR. În ceea ce privește restul cheltuielilor, reclamantul susține că este vorba de onorarii ale avocaților, ocazionate de procedurile interne, pentru care prezintă o declarație pe propria răspundere (și anume aproximativ 20.200 EUR). De asemenea, acesta solicită rambursarea cheltuielilor ocazionate de realizarea unei expertize contabile pentru societatea la care era asociat. În cele din urmă, depune la dosar copia unei facturi detaliate care conține prestațiile avocatului său pentru procedura în fața Curții, al cărei total se ridică la 105.842 EUR.

69. Guvernul contestă suma pretinsă, pe care o consideră exagerată.

70. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora [*Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (GC), nr. 31.107/96, pct. 54, CEDO 2000-XI].

71. În speță, ținând seama de documentele și de criteriile menționate anterior, Curtea consideră excesivă suma pretinsă pentru onorariul avocatului și consideră rezonabil să acorde cu acest titlu suma de 6.300 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

72. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 8 din Convenție și pe art. 1 din Protocolul nr. 7 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 8 din Convenție;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 7; 4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 paragraful 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

- (i) 13.000 EUR (treisprezece mii de euro), la care se va adăuga orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material și moral;
- (ii) 6.300 EUR (șase mii trei sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de către reclamant, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale; 5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 15 februarie 2011, în temeiul art. 77 paragrafele 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall, Santiago Quesada,

Președinte grefier